

Књижевнику Владану Матијевићу, за роман "Врло мало светлости", уручена је награда "Меша Селимовић". На великој сцени београдског Народног позоришта двадесет и трећи пут је уручена награда за најбољу књигу у прошлој години "Меша Селимовић", и то Владану Матијевићу за роман Врло мало светлости, у издању зрењанинске "Агоре".

Уручујући награду у име компаније "Новости", генерални директор компаније и главни уредник дневника "Вечерње новости" Манојло Вукотић изразио је уверење да и Матијевић, попут њгових претходника, иде стопама великана чије име носи ово признање.

О делу, које је од 83 наслова које су предложили чланови Великог жирија у коме је било 47 најугледнијих критичара из свих већих градова Србије и Бањалуке, говорили су Драшко Ређеп и Милета Аћимовић Ивков.

Ређеп је беседу насловио "Сан и пораз", пошто је препознао да су то две битне одреднице награђеног романа који је сачињен од триптиха који чине: писмо, тестамент и дневник.

О свакој од "уланчаних" приповести, Ређеп је дао свој суд стављајући их у контекст ауторове идеје да на њему својствен помало уврнут начин каже нешто о нашем времену.

Говорећи о поразу, јер тако је схватио крајњи исход свих Матијевићевих прича, Ређеп је закључио да су написане актуелно и богато кроз три различита рукописа.

Аћимовић-Ивков се позабавио формом романа у беседи "Тамна страна ствари", описавши да су то "три тематски одвојене приче организоване у јединствену композициону и смисаону целину, са нагласком на поједине чињенице њиховог идејног, мотивског и значењског склопа".

Сваки од јунака, вели он, "дивни су људи, само су много несрећни" и сваки из своје перспективе сведочи о судбинским калваријама којима су били изложени.

"Уводећи теме које се тичу светова уметности, политике и вере, Матијевић је, истакао је Ивков, изградио такву наративу која тек у сновима јунака-самотника и губитника, нуди измирење са узљуљаним светом.

Запис о браћи

Матијевић је изненадио и одушевио публику својом беседом "Дошао сам ради браће рођене кад и ја", јер је одмах на почетку искористио могућност коју му је пружило примање ове велике награде да "каже нешто о својој генерацији и то не да би се супротставио пресуди да је она крива, пресуди која је донета и у нашим и у свим балканским судницама, једногласно, без иједног уздржаног гласа".

Оградивши се да од беседе не очекује корист, јер је "писана из потребе јаче од користи и разума", Матијевић је поручио да је писана да "остане запис мој о нама, браћи оба пола што сада живе у различитим државама и различитим језицима говоре".

"Ова беседа је само ексцес настао из потребе да с неким поделим срећу због награде и ексцес наишао из жеље да то буде с генерацијом, која је била несрећна као и многе претходне на овом полуострву, али која, поред свега, лако може остати занавек крива и прецима и потомцима", поручио је Матијевић и добио неуобичајено буран и дуготрајан аплауз.

(РТС)